

SAMANTHA YOUNGOVÁ

Prebudí sa v ich vzťahu
vyhasínajúca vášeň?

ISKRENIE

IKAR

SAMANTHA YOUNGOVÁ

ISKRENIE

Preložila Andrea Vargovčíková

Samantha Young
ON HART'S BOARDWALK

Copyright © 2018 by Samantha Young, 2018
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with
InterMix Books, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
InterMix and the "IM" design are trademarks
of Penguin Publishing Group

Translation © 2019 by Andrea Vargovčíková

Jacket design © 2019 by Emil Křižka

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6613-1

Prológ

Toto sa na mňa nepodobalo. A keby aj áno, táto časť môjho ja už patrila minulosti.

Štýlový bar. Tlmené osvetlenie. Sexi šaty.

Možno pred pol rokom by som sa v bare Germaine's cítila nepríjemne. Prišla som sem prvý raz a väčšina ľudí okolo mňa boli dvadsiatnici, maximálne tridsiatnici. Teraz som sa však cítila veľmi príťažlivá a roztúžená.

Muž oproti ma priam preťahoval pohľadom.

Presne tak, preťahoval ma pohľadom.

Isteže, mohla by som použiť jemnejší výraz, tak ako sa na dámu patrí, ibaže nijaký iný by nevystihol horúčavu v očiach neznámeho muža.

Zaplavil ma pocit viny. On mohol za to, ako som sa cítila: akoby mi šaty boli priúzke a nemohla som sa dočkať toho, až budem nahá. Nahá a spotená. Pod skúmavým pohľadom muža, ktorý na mňa cival ako na bohyňu sexu, som sa priam zvíjala.

Takto na mňa Nate už dávno nehľadel.

S manželom sme sa odcudzili. Potlačila som pocit viny a obdarila neznámeho jemným úsmevom. Presne na toto čakal.

Vybral sa ku mne s pohárom v ruke a hodil na mňa najsexi úsmev, aký som kedy videla. Prisadol si ku mne. Položil pohár na malý okrúhly stôl a pritom sa nám dotkli prsty. Zježili sa mi chlpy na šiji.

Stretli sa nám pohľady.

Náhle sa mi ťažko dýchalo. Napla som sa ako struna. Jediný muž, ktorý vo mne dokázal vzbudiť takúto silnú túžbu, bol môj manžel. A tento cudzí muž oplýval rovnakým magnetickým sexuálnym vyžarovaním.

„Ešte som ťa tu nevidel,“ prehovoril neznámy. Pohľadom sa mi vpíjal do úst a zabrúsil mi ním aj do bujného hlbokého dekoltu.

Po chvíli sa mi znova pozrel do očí. Zdvihla som obočie, naznačujúc: *Už si skončil?*

Zasmial sa. Zastretým hlasom mi zaútočil priamo do centra rozkoše.

„Nie som odtiaľto,“ odvetila som.

Naklonil hlavu a premeral si ma. „Je ťažké zaradiť ťa podľa prízvuku. Že by východné pobrežie?“

Po rokoch sa môj americký prízvuk ešte väčšmi zmiešal so škótskym. Mala som ho odjakživa, lebo otec bol Škót, ale roky života v Edinburghu zvýraznili práve škótsky prízvuk.

„Som z Arizony.“

„To by mi nenapadlo.“

Bezstarostne som mykla plecami a on sa uškrnul. Pohľadom mi blúdil po tvári.

Pred rokmi by som sa pri takomto pohľade cítila nesvoja a zakoktala by som sa. Nate ma zmenil.

Pochybnosti mi zabránili opätovať mu úsmev.

Manžel pre mňa veľa znamenal. Isteže, nebol dokonalý a navyše, nedávno ma hlboko ranil... no provokatívne úsmevy by mali patriť jemu, nie cudziemu mužovi. Nemuselo by to dobre dopadnúť.

„Bože, si strašne sexi,“ vyhlásil neznámy. „Fantazíroval som o tebe od chvíle, čo si sem vkročila.“

Hoci to bolo plytké, jeho úprimné slová ma zarazili. Nate nebol pri mne. Túžil po mne iný chlap, nie Nate.

Prestaň toľko rozmýšľať, ozval sa mi v hlave Natov hlas. Liv, trochu sa uvoľni.

Akoby ma povzbudil. Naklonila som sa ponad stôl a ponúkla neznámemu lepší výhľad do dekoltu. „Tak rozprávaj.“

„Čo chceš počuť?“

„O твоjich fantáziách.“

Nezaváhal.

Neobišiel detaily.

Ruky sa mi chveli od túžby, bradavky mi spevneli a prsia navierali. Nechýbalo veľa a bola by som strhla zo seba šaty a hodila sa na tohto podmanivého muža.

„Čo povieš,“ opýtal sa neznámy, „nezrealizujeme naše predstavy?“

Nedbala som na pochybnosti, pocit viny ani na obavy. „Prečo nie.“

Oči neznámeho potemneli od spokojnosti. Pomaly, s gráciou vstal zo stoličky a natiahol ku mne ruku.

Hlavou mi vírili všetky dôvody, prečo by som to nemala robiť.

Bola som vydatá.

Mala som dve deti, ktoré potrebovali rozumnú mamu.

A bola som v inej krajine, ďaleko od domova, kde ma nikto nepoznal.

Bolo to nanajvýš nezodpovedné.

Mala by som sa priam kúpať v pocite viny.

A predsa som skĺzla zo stoličky, vložila ruku do dlane neznámeho muža a nechala sa odviesť z baru...

Prvá kapitola

Pred mesiacom

Človek by sa nazdával, že takmer po desiatich rokoch manželstva a štrnástich rokoch vzťahu by som pri pohľade na manžela už nemala cítiť magické chvenie na intímnych miestach.

Omyl.

Dívala som sa na svojho spiaceho manžela, tentoraz však neodbytnú túžbu po ňom zatienila starosť a zranenie.

Nate Sawyer bol stále šarmantný chlap.

V spánku vyzeral mladšie – črty sa mu vyhladili a uvoľnili – napriek postriebným vlasom na sluchách. Stále mal husté vlasy a zrejme mu aj zostanú. Tmavé, kde-tu postriebrené či úplne sivé, na tom nezáležalo.

Môj manžel s prirodzene tmavou pokožkou a výzorom filmovej hviezdy bude vždy príťažlivý. Dokonca aj so sexi vráskami od smiechu, ktoré mu nabiehali

pri očiach, vyzeral ešte šarmantnejšie než kedykoľvek predtým.

Je nespravodlivé, že muži sa s vekom stávajú príťažlivejšími, zatiaľ čo ženy sa musia čoraz väčšími snažiť.

Pohľadom som mu blúdila po tvári a potlačila nutkanie dotknúť sa ho. Nate bol v poslednom čase veľmi unavený, preto som ho nechcela v sobotu ráno budiť kvôli rýchlovke. Určite by mi nepoďakoval.

Deprimovalo ma to.

Kedysi by dal Nate Sawyer neviem čo za to, keby ho budili ústa jeho ženy.

Samozrejme, stále sa pravidelne milujeme... ale už to nie je to, čo bývalo. Napríklad minulú noc. Obaja sme dosiahli vrchol, ale úplne mechanicky. Akoby sme upadli do rutiny. Nate sa zo mňa zvalil, vypol nočnú lampu, zaželel mi dobrú noc a bum, už spal. Nijaké bozky, túlenie, šepkanie o tom, aký sme mali deň.

Nič.

Zaspala som so slzami v očiach.

A nie po prvý raz.

Znovu mi zvlhli oči, no namrzená na svoju sentimentálnosť som slzy prehltila. Pripadala som si taká nevďačná. Veď som mala skvelý život!

S Natom máme dve krásne deti. A, bože, naozaj sú krásne. Lily má jedenásť a January osem rokov a obe po nás zdedili to najlepšie. Akoby si z oka vypadli, majú úžasnú olivovú pokožku a husté tmavé vlasy. Jediný rozdiel medzi nimi je ten, že Lily má zlatolies-

kovoorieškové oči po mne a ústa po Natovi, zatiaľ čo January má čokoládové oči po Natovi a ústa po mne. Našťastie, zdedili Natove jamky na lícach. Na manželovi vyzerajú prekliato sexi.

Moje dievčatká majú najmilšie jamky na lícach na svete a vďaka nim vyzerajú ešte roztomilejšie.

Sú to zlatučky deti. Lily je náš milý anjeličok so svojím vlastným zmyslom pre humor po mame, zatiaľ čo Jan je nezbednejšia a hlučnejšia. Hoci sa vedia poharkať ako pes a mačka – počula som, že to sa stáva väčšine sestier –, Jan svoju veľkú sestru mimoriadne ochraňuje. Vlastne skôr panovačne. Akoby napriek nízkemu veku chápala, že Lily má citlivú dušu, ktorú treba chrániť.

Áno, mala som najlepšie deti.

Aj skvelú prácu, pracujem ako knihovnička na Edinburskej univerzite.

A pekný dom v Kirklistone, iba tridsaťpäť minút od centra. Presťahovali sme sa, lebo táto lokalita bola cenovo dostupnejšia a mohli sme si tu dovoliť štvorizbový dom za zlomok ceny nehnuteľností v centre.

Odkedy Nate rozbehol vlastnú úspešnú firmu poskytujúcu fotografické služby, finančne sa nám darilo.

Preto veľa pracoval a naše každotýždenné schôdzky, na ktoré sme chodievali, aby sme udržali svoj vzťah svieži, upadli do zabudnutia.

Posledný rok bol však náš vzťah vystavený skúške.

Čím boli deti staršie, tým viac mimoškolských aktivít mali a tým sa zväčšoval okruh ich priateľov. S Na-

tom sme si museli rozdeliť povinnosti a rozvážali sme ich po celom meste. Navyše, oboch nás pohlcovala práca.

Boli sme zaneprázdnení.

Veľmi, veľmi zaneprázdnení.

No v konečnom dôsledku nám to fungovalo.

Až kým sme asi pred rokom neboli už takí zaneprázdnení, že sa na nás všetko zosypalo.

Pred polrokom sa to ešte zhoršilo. Po tom, čo Peetie...

Do ticha zahučal Natov budík a ja som prudko otočila hlavu a civela do stropu. Manžel zahundral a vypol ho.

Odhodil paplón, až pristál na mne, sadol si a spustil nohy z postele.

„Bré ráno,“ zamrmal ospalo a vstal. Pošúchal si nahú hrud' a prešiel do kúpeľne. Pyžamové nohavice mu viseli nízko na bokoch a vystavovali na obdiv jeho svalnatý chrbát. Pri návale vzrušenia som sa až začervenala.

Nate bol majster bojových umení a spolu s naším kamarátom Camom MacCabom a ich kamarátom Joshom McPheem viedli džudistický klub. Všetci dosiahli piaty dan, čiže čierny opasok. Boli teda výnimočne zruční. Zároveň boli aj kvalifikovaní tréneri. Nate mňa aj Camovu manželku prehováral na džudo, ale mne to nič nehovorilo. Naše dievčatá však zaujímalo. Páčilo sa mi, že sa neučili iba sebaobrane, ale že ich učil otec. A pozdávalo sa mi aj to, že manžel sa

takto udržiaval vo forme a ako štyridsaťdvaročný mal lepšiu kondíciu než väčšina mužov v jeho veku.

Prečo ma teda pichlo pri srdci, keď ma vzrušil už len pohľad naňho? Pravdupovediac, radšej som sa v tom nevrátila, inak by ma paralyzoval strach z toho, čo to znamená.

Vstala som z postele, natiahla si župan a zamierila k dverám vo chvíli, keď sa ozvalo spláchnutie zácho-da a špláchat vody z vodovodu. Objavil sa Nate. „Počkaj,“ zastavil ma a vytiahol tričko z bielizníka. „Dnes urobím raňajky ja.“

Znova mi napadlo, aká som šťastná. S Natom sme sa delili o všetky rodičovské povinnosti. Nikdy som nemala pocit, že som na Lily a Jan sama.

Tak prečo som bola nešťastná?

„Dobre. Tak sa rýchlo osprchujem.“

Prikývol a prešiel popri mne.

Nijaký bozk na dobré ráno.

Až v sprche som dala slzám voľný priechod. Tu ma nik nevidel ani nepočul.

Kým som vošla do kuchyne, po slzách ani stopy. Ešte som si neurobila mejkap a vlasy som mala vlhké, ale od horúcej vody mi očerveneli líca. Žiarivý, radostný úsmev stačil na to, aby deti verili, že v ich svete sa nič nezmenilo a všetko je v poriadku.

Na tom mi záležalo najväčšmi.

Dievčatá sedeli na vysokých stoličkách pri kuchynskom ostrovčeku, jedli palacinky s čokoládovými hoblinami a pozorovali otca, ako ich pripravuje na sporáku. Nate sa na mňa letmo pozrel a usmial sa. Oprava: Zaskveli sa na mňa jeho rozkošné jamky na lícach. „Dáš si?“

Mal okuliare a ja som sa neubránila nežnému, láskyplnému úsmevu. Nate si to zrejme nevšimol a znova sa venoval palacinkám.

Pred pár rokmi si musel zaobstarať okuliare na čítanie, no neznášal ich. Ja som ich však zbožňovala. Vyzeral v nich očarujúco a múdro, ako Clark Kent, keď práve nepomáhal ako Superman. Pravdupoveď, keď som ešte len čakala na svojho princa, vždy sa mi viac páčil Clark Kent než dokonalý Superman. A napokon som spoznala Nata.

S okuliarmi alebo bez nich, na tom nezáležalo. Milovala som svojho manžela, preto som si myslela, že ho budem brať takého, aký je.

Myslela.

„Bré ráno, mami!“ skríkla Jan a upútala moju pozornosť. Jan vždy zdravila nahlas a energicky a ja som svojmu dieťaťu závidela jeho nesmierne nadšenie. Zastala som medzi dcérami a objala ich okolo útlych pliec, najprv som si pritiahla Lily a pobožkala ju na líce, potom aj Jan.

„Ráno, mami.“ Lily sa na mňa milo usmiala.

Obe boli ešte v pyžamách, Lily v purpurovom s hviez-

dičkami a Jan v modrom so vzorom rybky Nema. Dlhé tmavé vlasy im padali na plecيا.

„Čo máte dnes na programe, decká?“ opýtal sa Nate a položil na tanier tri čokoládové palacinky. Posunul ho ku mne a s očakávaním sa otočil k svojim dcéram.

„Idem plávať s kamarátmi,“ povedala Lily po tom, čo prehltila kúsok palacinky. „Nieкто ma musí odviezť k Lucy. Jej mama nás berie.“

„Aj ja chcem ísť!“ vykrikla Jan s plnými ústami.

Vzala som príbor, ktorý mi nachystal Nate, a naliala si do pohára pomarančový džús. „Nehovor s plnými ústami, zlatko.“

„Ale ja chcem ísť!“

„Nie,“ pokrútila Lily hlavou. „Sú to moji kamaráti, Jan. Teba Lucy nepozvala.“

„Tak ma pozvi ty,“ nedala sa Jan. Zahryzla som si do pery, aby som potlačila úsmev. Vymenila som si pohľad s Natom, ktorý takisto zdržiaval smiech.

„Nemôžem ťa pozvať.“

„Môžeš!“

„Nemôžem.“

„Môžeš!“ Jan do nej strčila a Lily sa zachytila pultu, aby sa udržala na stoličke.

„Hej, hej, hej,“ napomenul ich Nate ostro a ukázal lopatkou na mladšiu. „Ospravedlň sa sestre, inak ťa dnes nevezmem do kina.“

„Naozaj? Môžeme ísť znova na ten film s drakmi?“

Súcitne som sa zaškľabila na manžela, lebo ten film sme videli už začiatkom mesiaca.

Natom to však ani nepohlo. „Iba ak sa ospravedlníš sestre.“

Jan omotala drobnú ruku okolo Lily a stisla ju. „Prepáč, Lily-Bily. Môžeš si dať moju poslednú palacinku, ak chceš.“

Lily sa zachichotala a vykrútila sa zo sestrinho zovretia. Veľkoryso ponechala sestre palacinku.

Znova zavládol mier, a tak som si sadla vedľa January a pustila sa do palaciniiek. Nate zatiaľ urobil ďalšie pre seba.

„Mami, pôjdeš s nami na film s drakmi?“

„Nie, dievčatko,“ odpovedal Nate za mňa a sadol si. „Mama dnes ide nakupovať s tetou Jo, zabudla si? My dvaja budeme mať deň len pre seba.“

Jan nadšene zatlieskala, ale ja som si všimla Lilin sklúčený výraz. Už nejaký čas nemala ocka iba pre seba. „Hej, Lily-Bily,“ oslovila som ju nežne. „Čo keby sme si my dve zajtra niekam vyrazili a ďalší víkend sa vymeníme?“ Ukázala som na Nata.

Hneď pochopil. „Lil, budúcu sobotu budem ja s tebou a Jan s mamou môžu mať svoj deň v nedeľu.“

Dievčatám sa plán pozdával.

A mne?

Napadlo mi, čo sa stalo s naším *rodinným* dňom. Iste, ja som prišla s myšlienkou, že strávim čas len s dcérou, ale aj tak... čo my dvaja s Natom?

Už nebudeme tráviť čas všetci spolu?

Samozrejme, uvedomovala som si, že práve trávieme čas spolu. Možno viac než v iných rodinách. Asi som bola nevďačná.

„Mala by si radšej po zvyšok života veľký pupák na nose alebo sviečku pod nosom?“ spýtala sa Jan odrazu.

Hneď som sa uvoľnila.

Naše hry s názvom „Čo by si radšej“ sa už stali tradíciou. Aj toto zdedili deti po nás. Takže čo už záležalo na tom, že nám to s Natom v poslednom čase neklape? Ešte vždy sme mali Jan a Lily a ja som nechcela mrhať časom a zbytočne sa trápiť.

„Veľký pupák alebo sviečku?“ zopakovala som.

Jan vážne prikývla.

„To je ťažké,“ zamyslel sa Nate.

„Veľmi ťažké,“ súhlasila som. „Ale ja si asi vyberiem sviečku.“

„Fuj,“ zachichotala sa Lily. „Prečo sviečku?“

Jan sa rozchichotala, pravdepodobne si predstavila mamu s permanentnou sviečkou pod nosom. Poštek-lila som ju a ona sa rozosmiala ešte väčšmi. Zdôvodnila som: „Pupáky bolia, sviečky nie.“

„Myslím, že v tomto prípade držím stranu mame,“ uškrnul sa Nate.

„Aj ja,“ povedala Lily.

„Tak ja si vyberám veľký pupák!“ vyhlásila najmladšia.

Samozrejme, že áno. Moje dieťa sa rado líšilo od ostatných.

„Hm... radšej by si po zvyšok života oblizovala známky alebo... moje nohy?“ usmiala sa Lily nezbedne, natiahla nohu a zakrútila prstami.

„Známky!“ vyhlásila Jan a znechutene sa pozrela na sestru.

S Natom sme si vymenili pobavené pohľady. „Ja ti neviem,“ hútal môj manžel. „Tie prstíky sú také zlatúčke.“

„Veľmi,“ súhlasila som. „Ja si vyberám nohy. Vlastne...“ zošmykla som sa zo stoličky, „... myslím, že začnem hneď teraz.“

„Nie!“ Jej dievčenský smiech rozjasnil miestnosť. Zoskočila zo stoličky a utekala predomnou. „Na toto som priveľká, mami!“ namietla, so smiechom prebehla popri mne a už jej nebolo. Dostihla som ju v Natovej pracovni. Vzala som svoju jedenásťročnú dcéru do náručia, váľali sme sa po zemi a smiali sa na tých hlúpostiach.

Myšlienky na to, ako sme sa s manželom odcudzili, a na nedostatok vášne vybledli.

Toto, pomyslela som si, keď som si štekla dieťa, ktorého chichot mi rozjasnil deň, *toto je moje šťastie*.

Druhá kapitola

Ráno s deťmi sa mi javilo ako vzdialená spomienka vo chvíli, keď som sa dívala na svoj odraz v zrkadle. Zrkadlá a lampy vo väčšine prezliekacích kabínok bývajú otrasné. Nechápem, prečo ich tam montujú. Potom my normálne dámy s celulitídou a problémovými partiami vyzeráme vo všetkých šatách hrozne. Nepodarilo sa mi napchať do šiat, na ktoré ma Jo nahovárala kvôli narodeninovej oslave. A pritom som pochybovala, či o ňu naozaj stojím.

Obzerala som sa v zrkadle.

V podprsenke a nohavičkách.

Kedysi dávno mi Nate veľmi pomohol. Prestala som nenávidieť svoj obraz v zrkadle a začala som sa pozeráť na seba jeho očami. Ani tak som sa však nikdy necítila príjemne pri pohľade na svoje nahé telo. Keď má človek problémy so sebaúctou a s hmotnosťou ako ja, nikdy sa z toho celkom nedostane. Hoci za

tie roky sa moja sebadôvera trochu posilnila, s pribúdajúcim vekom zasa skôr zoslabla. Preto ma Joss nahovorila na posilňovňu. Na cvičenie som nemala veľa času, ale urobila som si ho, a Joss ma pri tom podržala. Milovala som jedlo a postavu som mala po dvoch deťoch plnšiu než v čase, keď sme sa s Natom zoznámili. Hmotnosť mi kolísala najmä v strese. Odkedy Peetie... nuž, pribrala som.

Pás som už nemala taký štíhly, bruško bolo väčšie, ale netriaslo sa mi ako huspenina, lebo Joss ma nútila do miliónov brušákov. Iste, prehánam, ale tak sa mi to javilo. A hoci nohy som mala dlhé a štíhle, na stehnách sa objavila celulitída, ktorej ma, zdá sa, nezabaví ani dlhý beh, ani eliptický trenažér, ani stacionárny bicykel. Ani prsia som už nemala také pevné ako kedysi. Nikdy síce neboli úplne pevné, na to boli priveľké, ale rozhodne mi pred desiatimi rokmi sedeli vyššie na hrudi.

Vyzerala som unavene.

Cítila som sa stará.

A smutná.

Skôr ako som si to uvedomila, vydral sa zo mňa vzlyk.

Náhle sa závesy na prezliekacej kabínke rozhrnuli a dnu vtrhla Jo. Rýchlo ich za sebou zatiahla a ustarostene sa pozrela do zrkadla. „Liv? Čo sa deje?“

Chcela som ovládnuť svoje emócie, ale nešlo mi to.

Moja najlepšia kamarátka ma otočila, pritiahla k se-